

Засновано на серијалу графичких романа о Хилди Лука Пирсона

ХИЛДА И СКРИВЕНИ НАРОД

Написао Стивен Дејвис

Илустровала Сијера Милер

Превела
Дијана Радиновић

■ Laguna ■

ХИЛДИНА КУЋА

КАПИЦА

ВЕЛИКА ШУМА

ДРВЕЊКОВА КУЋА

ПЕЋИНЕ КИСМЕТА

ВЕЛИКИ ВОДОПАД

ТРОЛОВСКА
СТЕНА

ДОСИЈЕ
СТРАТЕШКИХ
МАНЕВАРА

СТРОГО
ПОВЕРЉИВО

САДРЖАЈ

Прво поглавље	9
Друго поглавље	19
Треће поглавље	29
Четврто поглавље	37
Пето поглавље	45
Шесто поглавље	57
Седмо поглавље	67
Осмо поглавље	77
Девето поглавље	89
Десето поглавље	99
Једанаесто поглавље	107
Дванаесто поглавље	117
Тринаесто поглавље	127
Четрнаесто поглавље	139
Петнаесто поглавље	149
Шеснаесто поглавље	159
Седамнаесто поглавље	169

1

Ветар је дувао. Вуфови су се разлетели. Сунце је било ниско на небу. Високо на јужној страни Чизме једна девојчица лонац-плаве косе седела је на стени исплаженог језика.

Хилда би увек исплазила језик док црта. То јој је помагало да се усредреди. Оловка јој је летела по цртанки док је цртала шуме и равнице, водопаде и реке, планине снежних врхова и бујне зелене ливаде. Цртање мапа био је важан део

посла сваког авантуриста, а Хилда је авантуре врло озбиљно схватала.

Чим је нацртала све планине, Хилда им је наденула имена према ономе на шта су је подсећале. Врло уредним рукописом унела их је у мапу: Шоља, Лампа, Месечева хора, Бубогора, Флаша и Капица. Мапа је испала изузетно, све и ако је то сама морала да каже. А морала је то сама да каже зато што нигде никог није било километрима унаоколо, ако се не рачуна Твиг, а он није говорио.

Твиг је био лијан јеленко, преслатка и одважна бела пуфна која је често ишла са Хилдом у авантуре.

Далеко доле под њима, на сред равнице, из земље се уздизала огромна стена. Хилда се загледала у њу заклонивши очи од косих зрака поподневног сунца. Стена је била врло необична јер је право из ње штрчао дугачак шиљат камен. Као дршка тигања, помислила је Хилда. Или као дугачак нос на ружном лицу.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Хилди се крв следила у жилама. Збацила је авантуристички ранац с рамена, па извадила књигу *ПЕЋИНЕ И ЊИХОВИ НЕГОСТОЉУБИВИ СТАНАРИ* Емила Гамелпласена, па узела да је листа док није стигла до поглавља о троловима.

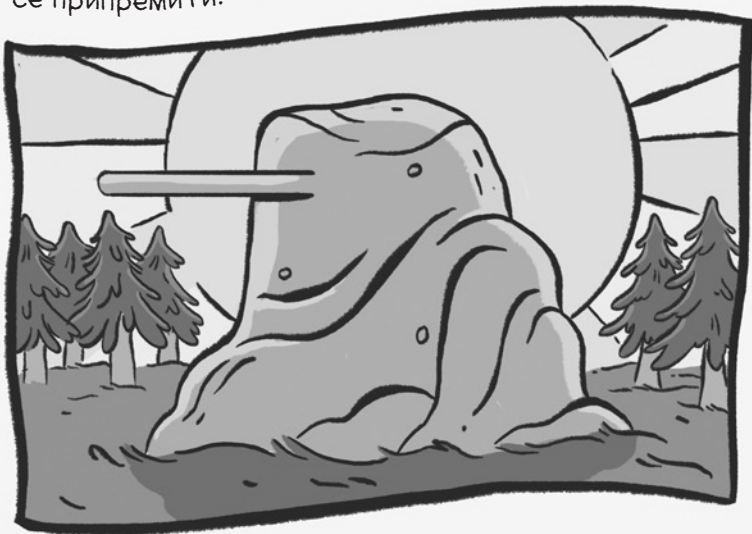
Неке врсте тролова не подносе сунчеву светлост. Ако сунчеви зраци падну на таквог трола, он се скамени. Тешко је разликовати праву стену од троловске, али могу се приметити неке назнаке на лицу, посебно избочина у облику носа. Кад сунце зађе, трол поврати свој облик.

Хилда се загледала у троловску стену. Никад је пре није видела и просто није могла да верује да стоји ту испред ње.

– Шта мислиш, Твиг? – упитала је Хилда. – Да на брзину нацртамо троловску стену док још имамо прилике?

ПЕЋИНЕ И ЊИХОВИ НЕГОСТОЉУБИВИ СТАНАРИ

Мудар путник ће увек опрезно прићи свакој усамљеној стени или каменој громади јер то врло лако може бити скамењени трол који чека да падне мрак. Ако је то случај, нема разлога за страх јер ће трол остати у том облику све докле год је у контакту са дневним светлом. Како не подносе сунце, тролови се настањују на мрачним местима као што су пећине и тунели. Иако нема потребе да авантуристи избегавају таква места из страха од тролова, ваља бити опрезан и пажљиво се припремити.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Многи тролови су сасвим равнодушни према присуству људи или се боје људи колико и људи њих. Има, међутим, неких врста тролова којима су људи омиљена храна и изненађујуће су вешти у припремању јела од људског меса. Из тог разлога је мудро носити са собом звонце кад залазите у троловску територију пошто се зна да тролови свих врста не подносе звоњаву.

Твиг је весело замахао репом. Увек је био расположен за авантуре.

Хилда је чврсто обмотала жути шал око врата, упртила авантуристички ранац на леђа и дала се у трк.

После неколико минута Хилда и Твиг су се нашли испред троловске стене. Сад кад је била довољно близу да може лепо да је загледа, Хилда је разазнала не само нос већ и две овалне пукотине у стени које су неодољиво подсећале на избечене очи.

Из авантуристичког ранца извадила је мало звонце о врпци. – Твиг, ево задатка за тебе – казала је. – Окачи му га о нос. Ако се трол покрене, звонце ће нас упозорити.

Твиг је узео звонце у зубе. Узверао се уз троловску стену, пажљиво пошао преко хоризонталног носа, па окачио звонце о шпиц.

Хилда се спустила на земљу у турски сед и почела да црта неравне обресе троловске стене. Исплазила је језик док је цртала обрине тела,

заобљену главу и дугачак нос што је штрчао с ње. Онда се преместила, па га нацртала са стране, а онда још једном отпозади.

– Није лоше – прошапутала је, загледајући завршене цртеже. – Шта мислиш, Твиг?

Лијан јеленко је накривио главу у страну.

– Знам – казала је Хилда. – Облик очију није баш најбољи, јелда? Морам да их цртам изблиза.

Хилда се осврнула ка сунцу, које је било ниско на небу, врло близу хоризонта. Гурнула је цртанку у џемпер и изула црвене гумене чизмице. – Има још двадесет минута до заласка сунца – промрљала је. – и више него довољно времена за још један цртеж.

Завукла је прсте у пукотине и попела се уз стену до троловог носа. Толико се усредсредила на пењање да уопште није приметила да се на западу појавио црни облак и плови небом ка сунцу.

Доле на земљи Твиг је зарежао.

Хилда је извадила цртанку из џемпера.

– Само минут, малиша! – повикала је. – Силазим чим нацртам ове очи.

Седела је тамо исплаженог језика, опкорачивши тролов нос и клатарајући ногама. Супер се досетила да се овде попне. Сад је видела тачан облик и текстуру тролових широких камених очију. Исколачене јабучице. Округле зенице, које као да су из часа у час бивале све веће и сјајније.

Оловка јој је летела по папиру. Доле на земљи, Твиг је режао и кевтао.

– Извини, малиша! – повикала је Хилда. – Знаш да си гладан. Још само минут, па идемо кући на вечеру.

Цин.

– О – на то ће она.

Цин-цин.

– О боже! – узвикнула је Хилда.

Цин-цилин-цин-цин.

– Бежи! – вриснула је.

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

